Ч. 291. Неділя 30 грудня 1901 (12 січня 1902). Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . — 40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ ·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З буджетової комісиї. — Посол Герольд про політичну ситуацию. — Справа вжеснянска. — Канцлер гр. Більов про тридержавний союз.)

Буджетова комісия палати послів, по окінченю нарад над буджетом міністерства зелізниць, котрі розпічне тепер, приступить до нарад над буджетом міністерства судівництва, а відтак міністерства віроісповідань і просьвіти. Потім розпічне наради над диспозицийним фондом. В парляментарних кругах у Відни надіють ся, що буджетова комісия покінчить свої праці до кінця січня, так що посольска палата буде могла вже в перших днях лютого приступити до буджетової дискусиї. Речинець нового скликаня ради державної доси ще не означений. Може бути, що буде скликана, як первістно наміряно, на день 20-ого с. м., хоч появляють ся голоси, котрі кажуть що то скликанє послідує пізнійше, аби не спиняти комісиї в нарадах над буджетом. — На дневнім порядку першого засіданя палати послів стане перше читанє закона о поборі рекрута. Між важнійшими предложенями, котрими займе ся палата по єї новім скликаню, суть: предложенє в справі босаньских зелізниць і в справі податку від зелізничих білетів. Першу справу комісия вже полагодила, другу має ще полагодити субкомітет податкової комісиї.

Минувшої суботи виголосив в ческім соймі, при нагоді буджетової дискусиї, посол Герольд довшу промову, в котрій висказав свій погляд на політичну ситуацию. Др. Герольд не вірить, щоби в парляменті віденьскім, навіть по усуненю на бік национальних і політичних питань, можна порішити ті великі задачі, якими парлямент має заняти ся, тим більше, що той парлямнт не має вытиченої ціли, ані проґрами, ані більшости. Здає ся, що також в міністерствах справ заграничних і війни не вірять в тоє, щоби сей парлямент був здібним до праці навіть по усуненю питань национальних та міг успішно заняти ся порішенєм справ економічних, так важних для державного становища Австриї. Коли акция угодова не удасть ся, найде правительство пожадану покривку, щоби справу иншим способом рішити. Молодочехи були завсігди за згодою, натомість Німці занимали противне становище і утрудняють угодову акцию. Найпростїйшою формулкою для орґанізациї национального мира в Чехії есть: виміряти рівну справедливість кождій народности. Грозьба знесеня конституциї цілком не налякає Чехів. Не було би то перший раз, а то, що потім мусіло би наступити, дало би підставу до справедливого полагодженя відносин в державі. Вкінци заявив посол, що желанє сойму висланя адреси до трону, цілком не є демонстрацию, лиш самосьвідомою політичною акциєю, котра так довго буде повторяти ся, аж висказані в ній желаня будуть здійснені.

Заява кн. Чарторийского в галицкім соймі в справі зістних подій у Вжесні, викликала в німецкій праси заграничній, як можна було надіяти ся, богато крику і погроз. Праса німецка намагала ся представити ухвалу галицкого сойму як щось противного міжнародним правам і доказувала, що сойм галицкий вдирає ся у внутрішні справи німецкої держави. Справа та відозвала ся також і в німецкім правительстві та в прускім соймі. Тому півурядовий Fremdenblatt помістив заяву, в котрій зводить справу до властивих єї розмірів, кажучи, що як австрийске правительство не може з одної сторони заборонити своїм горожанам манїфестаций співчутя з земляками в инших державах, так з другої сторони не лише не є звязане такими манїфестациями, але глядить на них, як на події зовсім маловажного значіня. Як перед тим так і тепер правительства обох держав мають певно те враженє, що они злучені тісною дружбою і союзом, але кожде з них є своїм паном у себе дома. — Німецка праса приняла ту заяву переважно цілком прихильно, а тоді Fremdenblatt замістив знов ось яку заяву в тій справі: Тїшить нас, що німецка праса в переважаючій части з признанєм відносить ся до нашої послїдної статї в справі звістної декляраций в галицкім соймі і заразом уважаємо дискусию над тим предметом покінченою. Відосібнене поведенє National Ztg., котра намагає ся доказати суперечність межи міністерством заграничних справ, а австрийским правительством, є неоправдане. Ми уповажнені заявити, що міністерство заграничних справ в осудженю сеї справи ділало від самого початку в найповнійшім порозуміню з ц. к. правительством.

ТРИ БАЖАНЯ.

(Різдвяна історія — Жака Маріберта)

На кінци малого сільця жив собі коваль, чоловік роботящий і честний, що звав ся: Нужда. Він не мав більше нічого, як лиш малу закопчену хатчину, в котрій жив зі своїм песиком Бідою, зьвірятком замореним і дуже худим. Зимою, що правда, було довкола хатчини дуже непривітно, але в червни, коли від сонця і чорні мури побіліли, був поза хатою під великою сливою тихий і дуже привітний затінок.

Отже тут жив собі Нужда мирно зі своїм вірним товаришем Бідою. Що дня ділив ся він з ним хлібом, до котрого, розуміє ся, мав частїйше воду як вино, бо хоч Нужда був й дуже зручним робітником, то все-таки мав дуже мало роботи. Лиш від часу до часу закликали єго підкувати яку шкапу або наложити на колесо обруч, що з него злетів, а тим не можна було богато заробити. Правда, що в місті був би Нужда мав більше роботи і більше зарібку, але він не хотів покидати свого села, своєї хатчини і своєї сливи. Вдоволяв ся своєю судьбою, а коли з цілої сили валив молотом на ковало, то сьпівав собі до такту веселі пісні.

Аж ось одного дня перед самим різдвом станули перед дверми кузьні якісь два їздці, один старий а другий молодий. Молодий був з малою, мягонькою білявою бородою, а єго кучеряве біле волосє спадало єму аж на широкий ковнїр єго рудавого плаща. Як єго лице, так і єго великі сині очи були лагідні, і в них пробивала ся якась безконечна доброта. Старий, з великою сивою бородою, був собі товстий і виглядав добродушно, хоч трохи в бесїді прикрий. Він то й відозвав ся, коли коваль спитав їх, чого їм потреба.

— Ходи-но сюди, мій любий; конисько мого пана загубив підкову на сій лихій дорозї, повній снїгу. Міг би ти борзенько зробити нову, щоби ми, заким ще ніч настане, могли заїхати до міста?

— Як ваша воля, милостиві панове — відповів Нужда чемно. — Але заким вуглє в кузни розкарить ся, то зробіть менї ласку і відпічніть собі трохи у мене. Дорога до міста ще далека а від півночи віє студеним вітром. Загрієте ся капкою вина, котре менї лишив мій батько в спадщині від пропасниці.

— Вином? Що то, то вже пї, — сказав той з сивою бородою, і засьміяв ся.

Молодий подякував з таким лагідним усьміхом, що Нуждї здавало ся, мов би то весняне сонце озарило его закопчену кузьню.

І підчас коли Нужда взяв ся пильно димати міхом та поправляв вуглє а відтак ковав зелізо, старий розпитував єго про єго минувшість, про єго житє, як єму тепер ведеся, і що він думає на будуче робити. Нужда розповідав, оттак, як єму то піддавав єго простий здоровий розум, а при тім і зі скромною фільософією та зі слабкою в своїх основах льоґікою, звичайно як чоловік природи. А то як-раз сподобало ся молодому, що розпер ся був трохи в широкім виплетенім кріслі та з цікавостию слухав того балаканя.

Наконець шкапа була вже підкована і оба незнакомі встали та почали лагодити ся в дальшу дорогу. Старий сягнув правою рукою до добре набитої мошонки, що звисала єму від пояса побіч величезного ключа, і за кождим кроком баламкала ся то в один, то в другий бік, і дзвонила. Вийняв із неї ясну як сонце золоту монету і дав єї Нуждї. Але той, здивований, відступив ся, і сказав: То за богато.... мій пане! Дайте менї лиш то, що менї належить ся за мою роботу.... А за кусень хлїба та один лик вина, що хтось дає із щирого серця, не платить ся нічого.

Тогди відозвав ся вже й молодий, котрий доси мовчав, а єго голос був ще лагіднїйший як єго лице. — З тебе, Нуждо, — сказав він — роботящий, честний чоловік. Возьми ту монету за свою роботу. За твою гостинність я вже тобі заплачу, бо я сказав, що признаю вічну вдячність тому, хто подорожному в дорозї дасть води напити ся.... Жадай собі трох річий а твої бажаня будуть вислухані.

В сій хвили побачив Нужда, як над головою того, що до него говорив, показало ся сьвітло мов би золотий вінець, і він пізнав, що то Ісус Христос, котрий як-раз ходив зі сьвятим Петром по земли.

Треба собі погадати, любі читателї, що Нужда, хоч і як був доброго серця, то все-таки був собі добре дурним чоловіком. Бо послухайте лиш чого він собі забажав.

— Я бажав би, мій наймилостивійший пане, щоби всї котрі сядуть на то крісло, на

Дня 8 с. м. промавляв німецкий канцлер ґр. Більов на засіданю німецкого парляменту і виголосив довшу бесіду про заграничну політику і тридержавний союз. Союз той — сказав між иншими канцлер — на перекір бажаням деяких людий тішить ся як найліпшим здоровлєм. Можна надіяти ся, що буде він ще дуже довго жити — подібно, як то буває з чоловіком, про котрого розходить ся хибна вість, що умер. Взагалї часто хибно розуміють значінє тридержавного союза. Не є він заробковою спілкою, а товариством асекурацийним; не є він аґресивний, а у високім степени миролюбний. Союз той сполучує минувшість з теперішностию і запевняє будучність. Він не забороняє своїм членам утримувати також добрі зносини з иншою державою. Длятого деяка часть німецких дневників без причини затревожилась італїяньско-францускими зближенєм. В щасливім подружу чоловік не повинен непокоїти ся, коли жінка пустить ся з ким иншим потанцювати невинну „екстра-туру“; головна річ, щоби єму не втікала, а не втікне, коли їй з ним найлїпше. Тридержавний союз не накладає на своїх членів жадних тяжких обовязків; особливо хибно кажуть, мов би держави що належать до него мусїли підвисшати свою військову силу. Противно кождій державі союза вільно по власній воли зменшати або підвисшати свої військові сили. Коли би не було того союза, то держави, котрі тепер до него належать, мусїли би — одна або друга — більше ложити на войско, ніж тепер. Італїяньско-француска умова в справі Середземного моря зовсїм не є направлена против триджавного союза. Впрочім треба ждати на дальший розвій тої справи, однако цїлком спокійно, бо ситуация є тепер цїлком инша, ніж була в р. 1879, коли кн. Бісмарк і ґр. Андраший укладали тридержавний союз. Тоді Німеччина вела політику лише европейску, а комбінациї не виходили по за Середземне море. Тепер полїтика великих держав обіймає цїлу кулю земску. Від часу, як є история, не було хвилї, в котрій би рівночасно було тілько могучих держав, що тепер. Длятого всї мають інтерес утримати сьвітовий спокій; бо й нема держави, котра, хотячи вести війну в Европі, не мусїла би запитати ся: „а що стане ся за моїми плечима?“ — бо не можна на всї сторони мати рівночасно звернену увагу. До сего успокоюючим є й факт, що Німеччина від 30 лїт веде полїтику мирну. Ще перед 20 лїтами думано загально, що німецка держава веде полїтику военну, як колись наполеоньске цїсарство. Тогди в тім недовірю лежала деяка небезпечність, бо противники Німеччини казали, що в разї, коли не використають догідної хвилї, щоби ударити на німецку державу, то она нападе на них. Сего арґументу тепер нема. В остатних 30 лїтах Німеччинї певно не бракло нагоди, вести війну з більшою чи меншою користию. Але коли би нинї хто говорив о военних намірах німецкої держави або німецкого цїсаря, був би клеветником. Хто глядить на німецку полїтику, знає, що она є безусловно мирна. Цїли нинїшної сьвітової полїтики сягають на териториї, що лежать далеко від Німеччини. Згадати приміром лише про північні береги Африки або вcхідної Азиї. Хоч тридержавний союз не є вже для Німеччини безусловною конечностию, то все є він в найвисшої мірі цінний, бо дає найсильнїйшу поруку мира і теперішного status quo. Отже є він також пожиточним средством, що лучить держави, котрим їх ґеоґрафічне положенє і історична традиция наказує жити по сусїдски. „Що до нас — скінчив канцлер, — хочемо Німеччину і на дальше удержати сильною і мусимо то зробити, щоби наша приязнь була для кождого цїнна, а наша неприязнь щоби не була для нїкого рівнодушна“.

Новинки.

Львів дня 11 го сїчня 1902

— **Іменованя.** Wiener Ztg. оголошує: Є. В. Цїсар іменував віцепрезидента окружного суду Боґомира Жарского в Золочеві і радника суду краевого Володисл. Пивоцкого радниками висшого суду краевого у Львові. — Львівский висший суд краевий іменував авскультантами судових практикантів: Макс. Візенберга, Сал. Мельцера, Ант. Тимякова, Каз. Анґельского, Тад Юркевича, Стан. Менсовича, Йос. Шміда, Лонг. Шеховича, Жигм Пакликовского, Євг. Козловского, Авг. Коссовского, Петра Рондяка, Едм. Росляковского, Кар Дроздовича, Норб Гута, Йос. Бадецкого, Юл. Дроздовского, Ів. Смеречиньского, Ник. Івасюка, Анат. Ленкого, Рип. Молинка, Ром. Секелу, Петра Дриса Вяч. Романовского, Казим. Яворского, Андр. Малиновского, Ів. Копцюха, Брон. Музику, Володисл. Кучиньского, Ад. Немеца, Лешка Баньковского, Тад. Папше, Стан. Посоховского, Казим. Гловиньского, Стан. Шиманьского, Володим. Яблоньского, Вит. Яворского, Богд. Дїдицкого, Ник. Клїша, Володим. Щуровского, Ів. Мацюрака, Едв Ояка, Володисл Павлього, Ром Добка, Йос. Мастиньского, Брон. Радловского, Стан Червиньского, Едм. Виницкого, Фел. Руциньского, Апт. Островского, Йос. Мироновича, Зен. Зубрицкого, Йос. Ісакевича, Мар. Шапсера, Вит. Ольшевского, Сильв. Пелеха, Мих. Терлецкого, Володим. Левицкого, Макс. Криницкого, Володим. Куцїля, Льва Колїшера, Льва Бльоха, Яросл. Кравса, Йос. Золотенького, Як. Рупа, Володим. Чировского, Казим. Таерле, Юл. Кмиту, Ігн. Мрозовского, Алекс. Бережницкого, Володисл. Шаду і концептових практикантів скарбових Андр. Литвина і Вит. Слезановского.

— **Кваліфікацийний іспит** для учителїв шкіл народних перед іспитовою комісиею в Самборі розпічне ся дня 10-го лютого с. р. Подапя заосмотрені в приписані документи треба вносити на руки своїх зверхних властий до дня 20 с. м.

— **Буря** з громами і блискавицями перейшла минувшого вівтірка о годинї 5-ій рано над Чесановом і околицею. Годину пізнїйше сильний сніг покрив землю грубою веретвою.

— **Вечерок з танцями львівских друкарів** відбуде ся в суботу дня 25-го н. ст. сїчня с. р. в салях Стрільницї міскої.

— **Руске товариство педаґоґічне** рішило знижити від м. сїчня 1902 р. цїну деяких своїх видань, подаваних в оголошенях нашої часописи. І так: „История педаґоґії“ Кельнера 60 сот. „Коза Дереза“ Лисенька 50 сот. Річники „Учителя“ до 1900 р. включно по 2 К. „Дзвінок“ до 1900 р. 4 К. „Картаґенцї і Римляни“ 20 сот. Приписи до іспитів квал. 20 сот. „Кобзар“ малий 30 сот. „Кобзар“ великий 2 К, оправний 2·40 К і 2·70 К. Podręcznik dla kancelaryi szkół ludowych 60 сот. Др. Мандибур: „Олїмпія“ 40 сот. „Марта Борецка“ 40 сот., опр. 60 сот. „Інститутка“ Марка Вовчка 40 сот., опр. 60 сот. Мапа України-Руси 40 сотиків.

— **„Товариша“** ілюстрований календар на 1902 р. можна дістати у всїх складах „Народної Торговлї“ по цїнї 1 К.

котрім ти тепер спочивав, не могли встати з него без мого дозволу.

Ісус Христос видїв в тім бажаню без сумніву вираз великої почести для того місця, на котрім він сидів і сказав з ласкавим лагідним усьміхом: „Нехай так буде!“ А тим часом сьвятий Петро штуркнув Нужду в бік і шепнув до него:

— Бажай собі царства небесного!

Але Нужда его не слухав.

— Пане — сказав він — коли садовина зачинає доспівати, то урвителї з цїлого села крадуть менї сливки з мого дерева. Я бажав би, щоби всї, котрі вилїзуть на мое дерево, не могли вже злїзти з него.

— Нехай так буде! — сказав Ісус Христос, але вже не усьміхав ся.

Сим разом сьвятий Петро штуркнув Нужду ще сильнїйше в бік.

— Дурний чоловіче, бажай собі царства небесного.

Але Нужда чув ся ще занадто молодим і сильним, щоби вже думати о смерти і длятого не слухав тої ради.

— Пане — відозвав ся він знову — я бідний, але я бажав би собі, щоби все, що влїзе ся до отсеї малої і вузкої мошонки, котру менї дав мій батько, коли умирав, не вийшло без мого дозволу.

— Нехай так буде! — сказав Господь і зітхнув важко та засумований сїв на свого коня, а з ним пішов і сьвятий Петро, котрий розгніваний щось муркотів собі під носом. — Потрійно дурний чоловічиско! Як то жаль, що тілько роботящих, честних людий, як отсей коваль покидають ся дарів божих а за дурно та пусто виставляють на небезпечність свою душу.

Коли Нужда остав ся сам один, мало що вже сам не робив собі таких самих докорів. Єму ніби щось так здавало ся, що его бажаня могли преці обидити божого духа, а нараз прийшли єму на гадку тисячі річий, котрі були би певно принесли єму далеко більший хосен. А що не мав нікого коло себе, на кого міг би був випустити свій гнів з причини своеї власної дурноти, то копнув з цїлої сили в бік Біду, котрий махаючи хвостом прилїз був до него, щоби трохи, як звичайно поласити ся коло него. Бідне зьвіря заскавичало жалібно і втекло від него. Нуждї зараз по тім стало й встидно і жаль єму зробило ся і він обернув ся, щоби пса приклакати до себе. Аж ось дивить ся, а то на его ковалї, ніби як на кони, сидить якесь чудовище і глумливо споглядає на него.

— А се що, мій друже — відозвав ся незнакомий — ти чогось нинї не сьпіваєш при роботї?... Нераз бувало, коли я переходив попри твою хату, то любив послухати твого сьпіву, бо у тебе красний голос... але я нікoли не заходив до тебе, бо люди, що сьпівають, лиш дуже рідко коли мають яке дїло зі мною. Як мене тут видиш, то з мене добрий чорт і приходжу лиш тогди, коли мене кому потреба.... Ти, Нуждо чогось невдоволений своєю судьбою.... Тобі на думцї богатство, забава, красна одіж та повози.... я би тобі то все дав.... лиш підпиши менї остю умову а будеш міг через десять лїт жити в найбільших розкошах.

— Ну — подумав собі Нужда — десять лїт потягне ся довго. — Та й підписав.

(Конець буде).

4

ПІСЛЯ ВЛАСНОГО ВИБОРУ.

(З італїяньского — Несри.)

(Конець).

Сіньора встала на хвильку із свого шесльонґа і нахилила ся над китицю білих рож та устами дотулила ся їх, а відтак сїла знову, обяла ся руками за колїна і примкнула очи.

— Я обіцяла єму сповнити его бажанє після власного его вибору. Цїкава я, що він від мене зажадає? Може кучерик мого волося? А може цьвітку, що у мене на грудех? Може шпильку? Може слово? Може мое імя? Або може.... о! він такий несьміливий, що певно не відважив би ся мене поцїлувати. А як би таки того зажадав? — Она таки зовсїм замкнула очи і затулила їх собі обома руками.

— Як би мене о то попросив? Може хотів би лиш поцїлувати мою сукню, може лиш в руку, може в шию... Ах, яка розкіш, колиби в уста... а у него такі сьвіженькі, такі чисті, може ще нїколи не цїлували!

Филя жадоби шибнула мов бурею по цїлім тїлї сіньори. Она аж кинулась з цїлої сили, щоби запанувати над собою.

— Нї, нї, я фантазую. Він попросить мене лиш о якусь памятку, може лиш о якусь молитву, або й о тілько нї. Чого то невинне серце поета не видумає! Але все-таки его уста такі рожеві, такі лагідні, а зуби...

Завзята борба вела ся з обох сторін, аж наконець давна сентиментальність перемогла ту умучену душу жіночу. Схопила ся рішимо. Побігла до компати і стала поквапно перекидати в шафцї всї річи та шукала за якимсь

Штука, наука і література.

— **Дуже красні карти кореспонденцийні** з портретами наших поетів і учених та ілюстраціями з нашого житя, вийшли накладом Е. Миколайчака, у Львові (торговля паперу, ул. Личаківска, ч. 1). Карти ті суть так красні і так орігінально придумані, що можуть сьміло видержати конкуренцию хоч би й з найпершими того рода картами заграничними. Поминувши вже саму зверхну форму, дуже красний і елєґантний папір та правдиво артистичне виконане на них рисунків, відзначають ся они ще й тим, — а то іменно надає їм великої не лиш орігінальности, але й вартости, — що на кождій з них знаходять ся знаменито підобрані цитати з наших писателів. Цитати ті або характеризують коротенькими словами, але удачно душевний настрій дотичного поета, або містить в собі характеристичні слова, на котрі може доси мало хто з нас звертав увагу. Словом карти ті суть хоч маленьким, але знаменитим причинком до характеристики нашого народного житя. Задля свого артистичного викінченя годять ся они не лиш до самої переписки, але й особливо до альбумів тих, що збирають такі карти. Ціна тих карт кореспонденцийних за штуку 8 кр. (16 с.), за 12 штук 72 кр. (1 К. 44 с.) Дістати можна в торговли паперу: Е. Миколайчак, Львів, ул. Личаківска, ч. 1.

— **Календарів** намножилось тепер богато, але чи богато на тім зискала публика, о тім можна сумнівати ся. Календар „Просьвіти" випав ще слабший як торічний. О змісті не хочемо говорити, але звернемо увагу хочби на ілюстрациї. До чого, питаємо ся, служать взагалї ілюстрациї в книжці, скоро они не призначені до поясненя змісту. Такі ілюстрациї то хиба на забавку для малих дітий, щоби могли дивити ся на образки. А вже таки зовсім не знаємо на що і кому придасть ся образок ліри в календари „Просьвіти". Чи се має бути віби пригадка Русинови, що єму до ліри належить ся ще й торба? Що той, хто умістив ліру в календари „Просьвіти", того не думав, се річ певна; але й то річ певна, що він взагалї нічого не думав, поміщаючи в книжці образок без всілякого значіня і вартости. А преці хто як хто, а таке товариство як „Просьвіта" повинно дуже уважати на то, щоби єго книжки не були пусті та ялові, лиш — задрукованим папером. — Гумористичний календар „Комара" вийшов сим разом о много лішший як торічний; хоч єму гумор і не поправив ся — а о гумор, звістно, не так легко, бо до того треба богато — але бодай нема в нім тої простакуватости, яка була в торічнім календари. — В Чернівцях крім православного Календаря „Руской Бесїди", в котрім побіч доброго змісту єсть і богато ілюстраций — себ то образків — вийшов ще й Сатирично-гумористичний „Календар пекольний", заходом сатирично-пол. часописи „Антихрист", а накладом Николая Грабчука. Календар сей може би й мав якесь значіне, коби дав собі спокій з пеклом, „антихристом" та „люципером", бо в тім нема ні сатири ні гумору, а скорше можна би погадати, що пробиває ся якась спекуляция на людску темноту. А вже таки зо сім несмачна травестация „Отче наша" в молитві „антихриста" до „люципера". Наконець можна би ще поставити й загадку: Що то таке: Ще батько не народив ся а вже син по сьвіті ходив? — А відгадка (дехто з руских педаґоґів — мимоходом сказавши — любить уживати слова „розвязка", а тогди „загадка" називалась би хиба „завязка") була би така: То „Календар пекольний", бо часопись „Антихристь" не стала виходити а вже видала календар. Ну, се справді хиба лиш дідько з пекла міг втяти такої штуки!

— **Зоря.** Під тим заголовком став виходити з новим роком ілюстрований місячник, котрий містить в собі поезиї, оповіданя і поучаючі розвідки. Річна передплата лиш 1 К. Адреса: Адміністрация „Зорі", Коломия ул. Франц Йосифа ч. 12.

— Виданя товариства Просьвіта: Старохристияньскі леґенди. Із книги „Народовіщаніє" вибрав і переклав Володимир Гнатюк. Передне слово написав Іван Франко.— Громадский суд — оповідане з україньского житя І. Потапенка. — Під морськими хвилями. Оповіла М. Загірня. Ціна всїх тих книжочок 20 с. — Як чоловік боре ся з природою. Оповів М. В. Верен. (Переклад з російского). Ціна 70 сотиків.

Телеґрами.

Будапешт 11 січня. Президент міністрів Сель виїхав вчера по полудни до Відня, аби зложити звичайні новорічні візити.

Брукселя 11 січня. Вчера відбула ся тут нарада бурских провідників в справі заключеня мира. Згоджено ся на те, аби жадати вже не цілковитої независимости полуднево-африканьских републик лише їх автономії. Др. Клерк має то подати до відомости анґлійского правительства.

Білгород 11 січня. Міністер скарбу Попович виїхав до Відня, аби старати ся о затягнене позички. Від поводженя в тій справі робить міністер завнсимим, чи полишить ся в теперішнім кабінеті.

Пекін 11 січня. Татарский ґенерал провінциї Кансу телеґрафує, що зловив ґен. Тунфушіяна. На просьбу ґенерала, що має робити з Тунфушіяном, відповіла цісарева вдова, аби покарав єго смертию.

медальоником з золотим ланцушком. Повісила єго собі на шию і з любовю вложила єго межи мережева прикриваючи єго трохи ними.

— Коли би він дійстно схотів мене поцілувати — то не може бути — а мимо того, коли би він хотів, то отсей медальоник нехай мені то пригадує, і ніколи мене не покидає.

Почула ся так легкою, як колиб душа єї летїла на крилах. Любов — така відмінна від звичайних! Більше і менше як любов! Перебігла борзенько через город коло віллї, а відтак з вирафінованем своєї уяви ішла щораз повольнїйше, щоби продовжити собі розкіш ожиданя. Дійшла аж до фірточки, коло котрої лишила Гавриїла, і заглядала крізь дірку в заржавілім замку. Онтам стояв молодець. Лиш часть з него було видко, але сіньора зараз єго пізнала. — Ах лиш раз єго поцілувати, лиш один раз!

Та хіть взяла єї несподівано і она вернула ся назад, бо хотіла за всяку ціну запанувати над собою. Тепер вже сама собі не довіряла. Перейшла ся два, три рази по тїнистій алеї города, заким приступила знову до фіртки.

Гавриїл за той час сьпівав собі якусь пісню. Молодець приступив весело до неї. Очи єму таки аж палили ся.

— Я дала Вам за довго ждати на себе?— сказала сінора і спустила очи в долину перед тим поглядом.

— За довго? Не знаю. То завнсить від відшкодованя, яке мене ожидає.

Поквапив ся заговорити о відшкодованю. Сіньора почула в собі якесь легке змішане.

— Се красне місце, в тїни повно запаху, Ви мабуть не дуже нудили ся.

— Отже Ви гадаєте, що я укладав поезиї?

— Могло би й так бути.

— Помиляєте ся, — сказав на то Гавриїл ґалянтно — хоч муза може й заслужила собі на таку заплату за то, що післала мені так хорошенький предмет одушевленя.

Длячого той комплімент не сподобав ся сіньорі? Який фальшивий тон попсував її гармонію пісні?

— Який чистий воздух! — сказала она розглядаючись довкола як той чоловік, що хоче зміркувати, де він знаходить ся.

— А так — відповів молодець — але сонце припікає.

— За то від моря віє сьвіжий холодний вітер — сказала сіньора і показала рукою на побереже.

— Але час не стоїть.

— Она не мала відваги подивити ся на него. Чула інстинктивно, що чар розвіяв ся, що минула хвиля на завсїгди.

— А то, що Ви менї обіцяли? — відозвав ся нараз Гавриїл з великою сьмілостию.

— А хоч би й так — шепнула сіньора з тиха і обняла пальцями медальоник, як би єго хотїла боронити.

— Менї здає ся, що Ви християнка. Отже знаєте, що добрий засів, кинений на урожайну землю, оплачує ся сторицею. Я жадаю... всего.

— Звиніть на хвильку.

Знайшла ту вимівку, таку красну і як би видуману на то, щоби укрити то роздразнене, в яке попала в наслідок розчарованя. Але за серце єї стиснуло, як би єї хтось вколов в него. Малими кроками вернула назад аж до фіртки. Аж звідтак глянула з піднесеною головою, а в погляді єї пробивала ся якась мішанина гордости, маловаженя та іронії.

— **(Віденьске товариство огрійниці і добродійности).** З року на рік стає наплив глядаючих помочи в часї зимових місяців до огрійниці, де одержують теплу страву і притулок чим раз більшим, так, що віденьске товариство огрійниці і добродійности лише з найбільшим напруженем може виповнити всї вимоги. Щоби отже підперти гуманітарне стремлене того товариства, уділило єму ц. к. міністерство скарбу дозволу на устроєнє льотериї з льосами на 1 К, котра обіймає 2300 виграних і головну виграну в квоті 40.000 К. а котрої тягненє відбуде ся дня 16 січня 1902.

— **Важне для учителів.** Відомо кождому з учителів, що наука історії природописної осягає найскорші і найлучші успіхи тогди, коли трактує ся її при помочи оказів входячих в зачерк тої-ж науки. Тому кождий учитель а взглядно кождий заряд школи, котрий такої збірки не посідає, повинен о ню постаратись. Такі збірки, в склад котрих входять найріжнороднійшіокази мінеральоґічні, ботанічні і ґеольоґічні, можна дістати і то за дуже низьку ціну у Йосифа Петрушевича, ем. учителя в Новици ad Калуш, почта loco.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Ловиньского -- під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).